ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 227. — 3 ΜΑΪΟΥ 1881. — ΛΕΠΤΑ 10.

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὑπὲρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Ἡ ὑπὲρ τῶν παθόντων Χίων δοθεῖσα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰς τὸ θέατρον Ζιζίνια συναυλία ἀπέφερεν ἐκτὸς τῶν ἐξόδων φρ. 40,000.

Ἡ ἐν Πάτραις συστηθεῖσα ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ» εἰσέπραξε παρὰ διαφόρων δρ. 8,165.40.

Ἡ κ. Εὐθαλία Δ. Κοκκώνη προσέφερεν εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον Ἀθηνῶν δραχ. 500.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου εἶχον συλλεγῆ τῇ φροντίδι τῆς ἀγγλικῆς ἐκεῖ ἐπιτροπῆς ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντων Χίων λίραι ἀγγλικαὶ 614 σελ. 19.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Ὁ ἐν Ὀδησσῷ καθηγητὴς τῆς ἱστορίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ κ. Θεόδωρος Οὐσπένσκης ἐξέδοτο ἐν ἰδίῳ μακρὰν βιβλιοκρισίαν καὶ ἀνάλυσιν τῆς ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν ὑφηγητοῦ κ. Σπ. Π. Λάμπρου γενομένης ἐκδόσεως τῶν ἔργων τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μιχαὴλ τοῦ Ἀκομινάτου. Ἡ ἱστορικὴ χρησιμοποίησις τῶν ἔργων τούτων παρὰ τοῦ Ῥώσσου καθηγητοῦ ἀκολουθεῖ κατὰ πάντα τὴν ἐργασίαν τοῦ Ἕλληνος ἐκδότου. Σημειωτέον ὅτι ὁ κ. Οὐσπένσκης ἀπὸ μακροῦ καταγίνεται εἰδικῶς περὶ τὴν ἱστορίαν τῶν Κομνηνῶν καὶ Ἀγγέλων, περὶ ὧν ἱκανὰς ἤδη ἐδημοσίευσε μονογραφίας.

— Κατὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ περιφήμου γεωγράφου Κήπερτ δημοσιευομένους ἐν ταῖς ἐφημερίσι τοῦ Βερολίνου ὑπολογισμοὺς, ὁ ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως ἐπιδικασθεὶς τῇ Ἑλλάδι χῶρος εἶχεν ἐμβαδὸν 365 τετραγωνικῶν μιλίων. Ἐξ αὐτοῦ ἡ ἀπόφασις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτῶν ἀπέκοψεν 89 μίλια ἐν Ἠπείρῳ καὶ 36 ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπεδίκασε δὲ τῇ Ἑλλάδι χῶρον ἐκ 240 μιλίων. Κατὰ τὰς ἐπισήμους τουρκικὰς ἀπογραφὰς, ὁ χῶρος, ὅστις πρόκειται νὰ προσαρτηθῇ νῦν τῇ Ἑλλάδι, κατοικεῖται ὑπὸ 194,000 ἀρρένων κατοίκων, ἤτοι ὑπὸ 388,000 ψυχῶν. Ἐξ αὐτῶν 48,000 εἶνε μωαμεθανοὶ, 114,000 Ἕλληνες, 14,000 Γραικοβλάχοι καὶ 12,000 Βλάχοι.

— Ἐν Κωνσταντινουπόλει διωργανώθη ἐσχάτως καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις, ἱδρυθεῖσα εἰς τὸ ἐν Μνηματακίοις δημαρχικὸν κατάστημα· τὰ ἐκτεθέντα ἔργα ἀνῆκον εἰς τεχνίτας Γάλλους, Ἰταλοὺς, Ἕλληνας, Ἀρμενίους καὶ Ὀθωμανοὺς, περὶ πολλῶν δ' αὐτῶν ἀποφαίνονται λίαν ἐπαινετικῶς αἱ βυζαντιναὶ ἐφημερίδες.

— Ἐν τῇ ἄρτι ἐκδοθείσῃ ἐπετηρίδι τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ὑπάρχει κατακεχωρισμένη μακρὰ καὶ σοφὴ διατριβὴ τοῦ σεβαστοῦ καὶ φιλέλληνος κ. Γουσταύου Ἐϊχθὰλ περὶ τῆς Σωκρατικῆς θεολογίας. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ ἐπιφανοῦς συγγραφέως εἶνε ἄξιον τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς μελέτης τῶν Ἑλλήνων.

— Ἐκ τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος «Academy» μανθάνομεν, γράφει ἡ «Κλειώ», ὅτι πρὸ μικροῦ εὑρέθη ἔν τινι βιβλιοπωλείῳ τῶν Παρισίων πολύτιμον χειρόγραφον, περιέχον ὑπομνήματα εἰς τὸ περὶ Ψυχῆς σύνταγμα τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπὸ Θεοφίλου τοῦ Κορυδαλέως, τοῦ σοφοῦ Ἕλληνος τοῦ κλεῖσαντος τὰ ἑλληνικὰ γράμματα κατὰ τὸν δέκατον ἕβδομον αἰῶνα.

— Ἐν τῇ ἐφετεινῇ ζωγραφικῇ ἐκθέσει τοῦ Λονδίνου μεταξὺ τῶν ἀρίστων ἐκτεθέντων ἔργων διακρίνεται ἡ «Σαπφὼ» τοῦ Βέλγου ζωγράφου Alma Tadema, πολλάκις βραβευθέντος καὶ διακριθέντος. Ὁ Tadema μετ' ἰδιαζούσης στοργῆς ἐκλέγει θέματα ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν ἀρχαίων λαῶν, εἰς ἃ παρέχει ἀληθῆ ζωὴν ἱστορικὴν καὶ πραγματικὴν διὰ τῆς ζωηρᾶς αὐτοῦ γραφίδος.

— Τὸ προσεχὲς ἔτος γενήσεται ἐν Λειψίᾳ διεθνὴς ἔκθεσις πῶν γραφικῶν τεχνῶν καὶ τῆς βιβλιεμπορίας. Ἀπὸ τοῦδε δὲ ἐσχηματίσθη Ἐπιτροπὴ πρὸς διοργάνωσιν τῆς ἐκθέσεως ταύτης, ἥτις θέλει περιλάβει καὶ τὴν τυπογραφίαν, τὴν βιομηχανίαν τῶν τυπογραφικῶν στοιχείων, καὶ ὅλας ἐν γένει τὰς τέχνας, αἵτινες συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν βιβλίων, οἷον τὴν ξυλογραφίαν, στερεοτυπίαν, χαλκογραφίαν, γαλβανοπλαστικὴν, λιθογραφίαν καὶ φωτογραφίαν. Ἰδιαίτερον τμῆμα ὡρίσθη διὰ τὴν βιβλιοδετικὴν, τὰς διαφόρους τυπογραφικὰς μηχανὰς καὶ ἐργαλεῖα, τὸν χάρτην καὶ τὰ χρώματα, καὶ ἄλλο ἐπίσης, κληθὲν ἱστορικὸν, διὰ τὰ ἔργα καὶ οἱαδήποτε ἀντικείμενα, δυνάμενα νὰ καταδείξωσι τὰς γενομένας ἐν τῷ παρελθόντι προόδους εἰς τὰς γραφικὰς τέχνας.

— Ἡ μουσοτραφὴς καὶ φιλάνθρωπος αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας Αὐγούστα προέθηκε τῷ 1879 ἄθλον δισχιλίων μαρκῶν εἰς ὃν τινα ἤθελε συντάξει ἀκριβῆ πραγματείαν ἐπὶ τῆς διφθερίτιδος. Τὸ ἔπαθλον ἔμελλε νὰ ἀπονεμηθῇ τῷ ἀριστεύσαντι μηνὶ Ἀπριλίῳ 1881, κατὰ τὴν ἐν Βερολίνῳ σύνοδον τῶν χειρουργῶν. Ἑλλανοδίκαι ἦσαν ὁ Λαγγενβὲκ, ὁ Φιρχὸφ καὶ Λιβράϊχ ἐκ Βερολίνου, ὁ Θείρσιος ἐκ Λειψίας, ὁ Κλὲβς ἐκ Πράγης, ὁ Ὀὔρτελ καὶ Ναΐχελις ἐκ Μονάχου. Ἐκ τῶν ἐπισταλεισῶν ἐννέα πραγματειῶν οὐδεμία ἐβραβεύθη, διότι οὐδεμία οὔτε τὴν φύσιν καὶ οὐσίαν τῆς διφθερίτιδος ἐξηκρίβωσεν, οὔτε διεφώτισε τὰ κατὰ τὴν θεραπείαν αὐτῆς διὰ σπουδαίων καὶ τέως ἀγνώστων μεθόδων. Τὸ ἔπαθλον, τροπολογηθὲν ἐν μέρει, προετέθη αὖθις ὑπὸ τὸν τύπον «πειραματικαὶ ἔρευναι ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς διφθερίτιδος καὶ τῶν ἐντεῦθεν προκυπτόντων πρακτικῶν ἐπακολουθημάτων». Ἡ προθεσμία λήγει τῇ 31 Μαρτίου 1882.

— Ἐν Γαλλίᾳ ἀπεδίωσεν ὀγδοηκοντούτης δημοσιογράφος, ὅστις ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη ἦτο ἀληθὴς δύναμις. Νόθος υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Γιραρδίνου, ὁ Ἀιμίλιος Γιραρδίνος, γνωστὸς ἐγένετο τὸ πρῶτον διὰ τῆς εὐτολμίας καὶ ἐπιμονῆς, μεθ' ἧς ἐδίασε τὸν πατέρα του ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτόν. Ἐν ἔτει 1828 διωρίσθη ἐπιθεωρητὴς τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ἀλλὰ τὰς πρώτας βάσεις τῆς κολοσσιαίας περιουσίας του ἔθεσεν ἱδρύσας ἐν ἔτει 1829 τὸν «Κλέπτην», περιοδικὸν, ἐρανιζόμενον τὰ ἄριστα προϊόντα τοῦ γαλλικοῦ τύπου. Συλλαβὼν τὴν ἰδέαν νὰ καταστήσῃ τὸν τύπον ὅσῳ τὸ δυνατὸν εὐωνότερον, ἵδρυσεν ἐν ἔτει 1832 τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κοινωφελῶν Γνώσεων», ἥτις ἀπέκτησε ταχέως 130,000 συνδρομητὰς, ἐν ἔτει 1833 τὸ «Οἰκογενειακὸν Μουσεῖον» καὶ ἐν ἔτει 1834 τὸ «Γαλλικὸν Ἡμερολόγιον», ἐκδιδόμενον εἰς ἓν ἑκατομμύριον ἀντιτύπων. Πολύτιμος συνεργάτης του ἦτο ἡ σύζυγός του Δελφίνη Γαΐ, γνωστὴ ποιήτρια, γυνὴ διαπρέπουσα ἐξ ἴσου καὶ ἐπὶ καλλονῇ καὶ ἐπὶ εὐφυΐᾳ. Ὅ,τι διέκρινεν αὐτὸν ἦν ἡ ἔκτακτος τέχνη νὰ δημιουργῇ ἀπαύστως νέα δημοσιογραφικὰ ὄργανα καὶ νὰ προσπορίζῃ αὐτοῖς μυριάδας συνδρομητῶν. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του ἀνῆλθεν εἰς πρωτοφανῆ ἀκμὴν ὁ «Τύπος», ἤκμασεν ἡ «Ἐλευθερία», ἀνεβίωσεν ἡ φθίνουσα «Γαλλία». Τὰ δημοσιογραφικὰ ταῦτα ὄργανα, μεταπωλούμενα βραδύτερον, προσεπόρισαν αὐτῷ κέρδη ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων φράγκων. Ὡς πολιτικὸς ἀνὴρ ὁ Γιραρδῖνος ἐχρημάτισε πολλάκις βουλευτὴς, διωρίσθη δὲ μικρὸν πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ναπολέοντος καὶ γερουσιαστής. Λόγῳ χαρακτὴρ ἦτο ἀνὴρ ἐπίφοβος, ἀλλ' οὐχὶ ἀξιοσέβαστος. Ὑπηρέτησεν ἀλληλοδιαδόχως πάσας τὰς ἰδέας καὶ πάσας τὰς κυβερνήσεις, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξ ἐνδομύχου πεποιθήσεως. Ἡ δημοσιογραφία δὲν ἦτο δι' αὐτὸν λειτουργία πολιτική, ἀλλὰ χρηματολογικὸν ἐπάγγελμα.

— Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὑπάρχουσιν 118 ἀστεροσκοπεῖα, ἤτοι 84 ἐν Εὐρώπῃ, 2 ἐν Ἀσίᾳ, 2 ἐν Ἀφρικῇ, 27 ἐν Ἀμερικῇ καὶ 3 ἐν Ὠκεανίᾳ. Ἐν Εὐρώπῃ ἡ Πρωσσία ἀριθμεῖ τὰ πλείονα, 29 τὸν ἀριθμὸν, ἔπειτα ἡ Ῥωσσία ἔχουσα 19, ἡ Ἀγγλία 14, ἡ Ἰταλία 9, ἡ Αὐστρία 8, ἡ Γαλλία 6, ἡ Ἑλβετία 4, ἡ Σουηδία 3 κλπ. Τὸ ἀρχαιότερον ἀστεροσκοπεῖον εἶνε τὸ τοῦ ὁλλανδικοῦ Λουγδούνου ἱδρυθὲν τῷ 1632, ἔπειτα ἔρχονται τὰ τῆς Κοπενάγης (1637), Παρισίων (1667), Greenwich (1675). Τὸ ἀρχαιότερον ῥωσσικὸν ἀστεροσκοπεῖον εἶνε τὸ τῆς Μόσχας ἱδρυθὲν τῷ 1750. Τὸ πρῶτον ἀμερικανικὸν ἀστεροσκοπεῖον εἶνε τὸ τοῦ Ῥίου Ἰανείρου ἱδρυθὲν τῷ 1780, κατόπιν δὲ τὸ τοῦ Χικάγου ἱδρυθὲν τῷ 1822.

*
* *

Ἡ ἐπὶ τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ μνημείου τοῦ λόρδου Βύρωνος ἐκλεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὁμωνύμου συλλόγου τριμελὴς Ἐπιτροπὴ, συγκειμένη ἐκ τῶν κκ. Στεφάνου Κουμανούδη, Ἐμμ. Ῥοΐδου καὶ Γεωργίου Παράσχου, ἔκρινε κατὰ πλειο-